

ความล้มเหลวในการประท้วง ของนักศึกษาามาเลเซีย

□ สวีตานี

เมื่อต้นเดือนธันวาคม 2517 นักศึกษาามาเลเซียได้ประท้วงและเรียกร้องให้รัฐบาลแก้ปัญหาการค้าและสินค้าในประเทศ ใช้เวลาประท้วง 4 วัน แต่ประสบความสำเร็จล้มเหลว ถึงกระนั้น การเคลื่อนไหวของนักศึกษาครั้งนี้ นับว่าเป็นเหตุการณ์ครั้งใหญ่ที่สุดของประเทศมาเลเซียในรอบปี

เราเป็นเพื่อนบ้านที่ดีของประเทศมาเลเซีย และอยู่ในบริเวณเขตแดนด้วย จึงต้องติดตามการเคลื่อนไหวของนักศึกษามาเลเซียทุกกระยะ เหมือนกับชาวมาเลเซียได้ติดตามข่าวของนักศึกษาไทย ในเหตุการณ์ 14 ตุลาคม ผู้เขียนใคร่จะขอวิเคราะห์ในแง่สังคมวิทยาและรัฐศาสตร์ อาจจะเป็นประโยชน์แก่เราบ้างไม่มากนัก น้อย ผู้เขียนขอแยกมากล่าว 2 ประเด็น คือ สภาพและภาวะเศรษฐกิจและการเมืองที่ทำให้เกิดปัญหา ประเด็นหนึ่ง และ อีกประเด็นหนึ่ง ทำไมนักศึกษามาเลเซียรวมพลังไม่สำเร็จ

ภาวะเศรษฐกิจและสังคม

ตั้งแต่นายกรัฐมนตรีคนแรก ไปเยี่ยมจีนแดงในเดือนมิถุนายน สถานการณ์ทางการเมืองในมาเลเซียมีการเปลี่ยนแปลงเป็นอย่างมาก นอกจากจุดประสงค์เบื้องหลัง “การสร้างเขตเป็นกลางในเอเชียอาคเนย์” ของคนแรกเห็นเหมือนมีจุดมุ่งหมายอีก 2 ประการ ประการแรก เพื่อจะกำจัดกำลังของคอมมิวนิสต์มาเลเซีย ซึ่งมีองค์การใต้ดินนับตั้งแต่ 20 ปีมาแล้ว แต่ยังไม่รู้ทางที่จะลดกำลังน้อยลง รัฐบาลมาเลเซียมองเห็นว่า หากมีความสัมพันธ์ไมตรีกับจีนแดงเป็นทางการ อาจจะทำให้คอมมิวนิสต์เปลี่ยนใจ และอาจจะออกมาเล่นการเมืองบนเวทีอย่างเปิดเผย เหมือนกับพรรคอื่นๆ แต่จุดเป้าหมาย

นี้ คนราชัศมิศหวัง ทั้งๆ ที่นายกรัฐมนตรีจูเอินโล ได้ร่วมแสดงการดีใจในกรุงปักกิ่งว่า “เชื้อชาติจีนในมาเลเซียเป็นสัญชาติมาเลเซียถูกต้องตามกฎหมาย และจีนแดงจะไม่แทรกแซงกิจกรรมภายในมาเลเซียเกี่ยวกับเชื้อชาติจีน” ถึงกระนั้นคอมมิวนิสต์มาเลเซียก็ยังใช้นโยบาย “เพิ่มกำลัง” และ “ขยายอิทธิพล” มากขึ้นตามลำดับ

ประการที่สอง เพื่อจะแก้ปัญหาเศรษฐกิจภายในประเทศ ซึ่งรัฐบาลมองเห็นว่า ความสัมพันธ์ระหว่างมาเลเซียกับจีนแดง จะทำให้รัฐบาลแก้ปัญหา “สินค้าราคาแพง” ได้ดี โดยการติดต่อแลกเปลี่ยนสินค้ากับจีนแดง ซึ่งอาจจะถูกกว่า “โลกเสรี” หรือค่ายตะวันตก แต่ผลที่เกิดขึ้นมิได้เป็นเช่นนั้น ชาวจีนในมาเลเซียซึ่ง

เป็นผู้ครอบครองเศรษฐกิจของชาติส่วนใหญ่นิยม “จีน
คณะชาติ” และเป็นนักการค้าทุนนิยมอีกด้วย กลุ่มนี้
จึงเกิดความ “ไม่ไว้วางใจ” ต่อนโยบายเศรษฐกิจของมาเล-
เซีย เขามองเห็นว่า นอกจากรัฐบาลมีการเปลี่ยนแปลง
ทางนโยบายเศรษฐกิจแล้ว ยังสนับสนุนองค์การธุรกิจ
ของประชาชนซึ่งเป็นเชื้อชาติมาเลย์ จะขัดขวางความก้าว
หน้าทางเศรษฐกิจของชาวจีน ฉะนั้นชาวจีนเป็นจำนวน
มากได้ถอนเงินจากธนาคารในมาเลย์เซีย แล้วไปฝากไว้
ในธนาคารสิงคโปร์หรือต่างประเทศ การลงทุนกึ่งิ ธุรกิจ
เหมืองแร่กึ่งิ การยางกึ่งิ พวกพ่อค้าจีนเหล่านั้นมองไม่
เห็นว่า “จะมีทางดีขึ้น” จึงได้เปลี่ยนกลยุทธ์ในค้า
ธุรกิจในแนวใหม่

สาเหตุทั้ง 2 ประการดังกล่าว เป็นผลกระทบ
กระเทือนราคาสินค้าในประเทศมากยิ่งขึ้น รัฐบาลก็ยังไม่
มีการคิดต่อทางการค้าอย่างจริงจังแม้เงินแดงเพียงแต่กำลัง
ศึกษาดูก่อนว่า “ควรจะทำอย่างไร” ล้วนภาวะ
เศรษฐกิจของประชาชนตกต่ำลง เพราะการครองชีพขึ้นสูง
ราคาน้ำตาลทรายที่เคยคิดต่อกับอังกฤษ ขึ้นราคาอย่างน่า
วิตก เพราะตลาดร่วมยุโรปได้สะกิดและขัดขวาง “นาย
ทุนอังกฤษ” ในเดือนตุลาคม และเดือนพฤศจิกายนที่
แล้วมา สมาคมธุรกิจเหมืองแร่ (ตีบุก) ได้ประท้วง
รัฐบาลอย่างหนัก เสนอให้รัฐบาลแก้กฎหมายภาษีสินค้า
การเหมืองแร่เสียใหม่ โดยอ้างว่า กำหนดภาษีสินค้าตีบุก
ส่งออกนอกประเทศในอัตราสูงมาก และสูงจนกระทั่งไม่
สามารถจะจำหน่ายออกไปต่างประเทศ เนื่องจากธุรกิจ
การเหมืองแร่ (ตีบุก) เป็นสินค้าออกของประเทศที่สำคัญ
เป็นผลให้กระทบกระเทือน อาชีพของประชาชนเป็นอย่าง

มาก

ธุรกิจการยางในมาเลเซีย ตกอยู่ในมือของพ่อค้า
ชาวจีน และการเปลี่ยนมีนายทุนไปอยู่สิงคโปร์ จึงทำ
ให้ราคายางตกต่ำ และในโอกาสเดียวกัน สหรัฐอเมริกา
เคยซื้อยางดิบจากมาเลเซียปีละประมาณ 55% แต่ภายหลัง
จากโรงอุตสาหกรรมผลิตรถยนต์ในสหรัฐลดน้อยลง ในปี
นี้เป็นผลให้ยางมาเลเซียไม่มีตลาดและราคา ตกถึงลงไป
อย่างกระหน่ำหนัประมาณ 60% ส่วนราคาข้าวสาลีนั้นเรา
ทราบมาแล้วว่าประชาชนมาเลเซียต้องการถึงขนาดไหน ?
คนที่อยู่ในเขตแดนคงทราบที่อยู่แล้ว

ประชาชนและนักศึกษามาเลเซีย ได้สังเกตการดี
“แผนพัฒนาเศรษฐกิจของรัฐบาล” ทุกกระยะ รัฐบาล
มีแต่ข้ออ้างว่า มาเลเซียพ้นจากภาวะยุ่งยากในการใช้
“น้ำมัน” ทั้งๆ ที่ประเทศต่างๆ เกิดปัญหาอยู่ ก็เป็น
เรื่องจริง แต่สินค้าประเภทต่างๆ ในประเทศมีราคาสูง
ขึ้น และสูงขึ้นไปเรื่อยๆ ในขณะเดียวกัน ผลการผลิต
ของประเทศมีราคาคงต่ำ และต่ำไปเรื่อยๆ เช่นกัน “รอ
ของจีนแดงก็ยังไม่มา จะขออาศัยนายทุนเก่าก็ห่าง
เหินไป” ภาวะของเศรษฐกิจและสินค้าอยู่อย่างนั้นแล้ว
จะทำให้ประชาชนมีความรู้สึกอย่างไร และควรจะทำประ
การใด ?

รัฐบาลรู้ดีว่า ความรู้สึกของประชาชนเป็นอย่าง
ไร ในเดือนตุลาคม รัฐมนตรีต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการ
พัฒนาเศรษฐกิจ คูเหมือนทำงานอย่างหนัก วันที่ 24
ตุลาคม รัฐมนตรีว่าการเกษตรและพัฒนาชนบท คาโต๊ะ
มุซตาร์ ฮาซิม ได้เปิดประชุมกลุ่มพ่อค้าผู้ซื้อสินค้า
อุปโภคบริโภค กล่าวว่ “เราควรคำนึงถึงคุณภาพและ

ปริมาณของผลผลิตด้วย ผู้ผลิตจึงจะมีตลาดและราคาดี”
สื่อมวลชนในมาเลเซียต่างก็วิจารณ์คำกล่าวเช่นนั้นว่า รัฐบาลมองเห็นในแง่คุณภาพของสิ่งที่ผลิตอย่างเดียว แต่มิได้มองในแง่ตลาดและราคา ซึ่งประชาชนทำงานไม่คุ้มกับค่าแรงงานอยู่แล้ว หมายความว่า เป็นการตำหนิรัฐบาล เกี่ยวกับการติดต่อกับจีนแดงไม่เป็นผลสำเร็จในการแลกเปลี่ยนสินค้านั่นเอง ในขณะที่เดียวกัน คาโตะชิมะซังท์ อาบูซาเมาะห์ ซึ่งเป็นผู้ใหญ่ระดับรัฐมนตรีได้เรียกร้องประเทศที่เจริญแล้ว โดยเฉพาะสหรัฐอเมริกา ให้พิจารณาแก้ไขระบบทาร์ฟ (Tariff) เสียใหม่ เป็นคำกล่าวที่แสดงว่า มาเลเซียเสียเปรียบดุลการค้าอย่างเห็นได้ชัด

ในเดือนตุลาคม รัฐบาลมาเลเซียเป็นเจ้าภาพประชุมเกี่ยวกับเศรษฐกิจนานาชาติถึง 2 ครั้ง ครั้งแรกประชุมสมาคมเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ และครั้งหลัง ประชุมกลุ่มประเทศผลิตดีบุก ในการประชุมเอเชียเทรวานี รัฐบาลมาเลเซียเสนอให้ลด “ค่าระวาง” การขนส่งทางเรือ และแนะนำ ไม่ควรปฏิบัติตามที่ตกลงกันแล้วในกรุงมะนิลาด้วย นิสิตนักศึกษามาเลเซียมองเห็นว่า ราคาสินค้าและราคาผลผลิตของมาเลเซียจะเกิดปัญหาอีกต่อไป ในขณะที่เดียวกัน พ่อค้าในประเทศและต่างประเทศมีความระมัดระวังในการ “ลงทุน” และกำลังเปลี่ยนวิธีการในวงการค้าด้วย สำหรับการประชุมประเทศที่ผลิตดีบุก ซึ่งมีตัวแทน 100 คน จาก 22 องค์การเหมืองแร่ และ 7 ประเทศผู้ผลิตดีบุก ก็ดูเหมือนไม่มีที่ปรึกษาปัญหาดีบุกของมาเลเซียเป็นที่พอใจ

ในการประชุมทางเศรษฐกิจ ของสมาคมเอเชีย

เทรวานี ตนราชักเองได้เรียกร้องให้องค์การการเงินระหว่างชาติ (IMF) พิจารณาให้วงมาตรการแน่นอนในราคาสินค้า เพื่อให้อยู่ในสภาพมั่นคง ซึ่งนิสิตนักศึกษาระดับมัธยมศึกษาและพรรคฝ่ายค้านของมาเลเซีย “ไม่ไว้วางใจ” ในแผนพัฒนาเศรษฐกิจของชาติมากยิ่งขึ้น

เสถียรภาพทางการเมือง

ประชากรในมาเลเซียประกอบไปด้วยหลายเชื้อชาติ เชื้อชาติมาเลย์จริง ๆ มี 46% เชื้อชาวจีน 34% ที่เหลือจากนั้นจะเป็นเชื้อชาติอินเดีย ปากีสถานและชาวยุโรป ดังนั้นพรรคการเมืองที่มีอิทธิพลที่สุด จะต้องเป็นพรรคที่สามารถรวม 3 เชื้อชาติ (มาเลย์ จีน และอินเดีย) ดังเช่นพรรคแนวร่วมแห่งชาติมาเลเซีย (UMNO) ของตนราชัก ตั้งแต่มาเลเซียได้รับเอกราชเป็นต้นมา พรรคนี้สามารถตั้งรัฐบาลได้ทุกครั้ง ปัจจุบันกลายเป็นพรรคทรงอำนาจในมาเลเซีย พรรคฝ่ายค้านมีเพียง 2 พรรค ที่นับว่าสำคัญที่สุด ส่วนพรรคอื่นๆ จะรวมมือกับพรรคทรงอำนาจของราชักเกือบหมด แม้แต่พรรคอิสลามของคาโตะ อัสรี ก็รวมด้วย ซึ่งแต่ก่อนพรรคอิสลามเป็นพรรคฝ่ายค้านที่มีอิทธิพลมากที่สุดในประเทศ การที่ราชักสามารถรวมพรรคอื่นๆ เข้าผสมกลมกลืนกับพรรคทรงอำนาจของท่านนี้ เป็นเหตุให้นักการเมืองซึ่งเป็นเชื้อชาติมาเลย์มีอิทธิพลมากขึ้นใน “คณะรัฐบาล” และชาวจีนกับชาวอินเดีย ไม่สามารถจะสร้างอิทธิพลเหมือนสมัยตนราชักอุปคุลราชักมานเป็นหัวหน้าพรรค ตำแหน่งรัฐมนตรีที่สำคัญ ๆ ตกอยู่ในมือของชาวมาเลย์ทั้งสิ้น

ในด้านการปกครอง ชาวมาเลย์สามารถรับราชการ

ทหาร ตำรวจ และการบริหาร แต่ชาวจีนจะมีตำแหน่ง
ในวงจำกัด ถึงกระนั้น นักการเมืองชาวมลายูยังเชื่อว่า
ชาวมลายูซึ่งเป็นชาวพื้นเมืองเดิมไม่มีทางที่จะ “พัฒนา
ตนเอง” จนกว่าจะมีอำนาจอิทธิพลทางค่านเศรษฐกิจ
ปัจจุบันนี้ รัฐบาลกำลังมุ่งที่จะพัฒนารูานะเศรษฐกิจของ
ชาวชนบท (หมายถึงชาวมลายูผู้ซึ่งอยู่ในชนบทเป็นส่วนใหญ่)
โดยแสวงหา “คู่มือ” ที่จะกำจัดกำลังอำนาจทาง
เศรษฐกิจของ “นายทุน” ให้อ่อนแอลง ชาวจีนและ
ชาวอินเดียนั้น ใครคือนายทุน? สำหรับคนที่อยู่ใน
สังคมมาเลเซียรู้จักนายทุนที่ทุกคนว่า ชาวจีนและชาว
อินเดียนั้นเอง

เมื่อเป็นเช่นนั้น . . . พรรคทรงอำนาจของคณา
ราชัก เกิดมีปัญหาทังในและนอกพรรคเกี่ยวกับแผนร่วม
เชื้อชาติ ความสามัคคีของพรรคเกือบแตกแยก เช่น
รัฐมนตรีซึ่งมาจากพรรคอื่น บางครั้งจะพุดในสาธารณะ
ในนามของรัฐบาล แต่บางครั้งในนามของพรรค เป็น
ผลให้เกิดสับสนนโยบายของรัฐบาล ส่วนพรรคฝ่าย
ค้านก็มีบทบาทในการหาเสียง “ยุบและยุบเหย” ให้ชาว
จีน มลายู และอินเดียน เกิดความแตกแยก เพื่อสร้าง
อิทธิพลของพรรค

ในปลายเดือนตุลาคม (หลังจากนักศึกษามาเลเซีย
ติดตามข่าว “วันวิโรชนไทย” เป็นไปคล้ายว่า “นำเอา
เยี่ยงอย่าง”) รัฐบาลมาเลเซียได้จับสมาชิกสภาแห่งรัฐ
ซาราวัค ชื่อ คาโต๊ะ เจมส์ วอง กิมหมิน รองหัวหน้า
พรรคประชาชน แห่งซาราวัค (SNAP) ซึ่งเป็นพรรค
ฝ่ายค้านที่สำคัญพรรคหนึ่ง ทั่วประเทศผู้นี้เป็นเชื้อชาติจีน
เข้ารับนับถืออิสลาม และยอมรับว่า ตนเป็นชาติมาเลย์

เป็นบุคคลผู้หนึ่งที่ชาวมลายูเชื่อใจ ในการเผยแพร่ศาสนา
อิสลาม แต่พรรคอื่น ๆ วิจารณ์ว่า ผู้นี้เข้ารับนับถือ
ศาสนาอิสลามเพื่อจุดประสงค์ทางการเมือง อย่างไรก็ตาม
ชาวจีนและนักศึกษาจีนมองเห็นว่า รัฐบาลไม่มีจิตใจ
บริสุทธิ์ ที่จะยอมรับชาวจีนให้เป็น ชาติมาเลเซีย ถึงแม้
ที่มีการโฆษณาชวนเชื่อว่า “ชาติมาเลเซียมิได้คำนึงถึง
ความแตกต่างทางศาสนาและเชื้อชาติ”

นอกจาก คาโต๊ะ กิมหมิน ยังมีผู้นำทางการเมือง
อื่น ๆ อีก 5 นาย ถูกจับในข้อหาว่า “ยุบให้เกิดความ
แตกแยกความสามัคคีภายในชาติ” ทั้ง 5 นาย เหล่านี้
เป็นผู้กล่าวกล่าววิจารณ์ข้อบกพร่องของรัฐบาลเสมอ ทาง
นักศึกษามลายูและจีน พิจารณาแล้วเห็นว่า มาเลเซีย
ไม่มีประชาธิปไตย และมีแนวโน้มในทางที่ว่า ใช้
อำนาจการเมือง ไปในทางที่ผิดและกำจัดสิทธิเสรีภาพ
ของประชาชน นักศึกษาเหล่านี้จึงดำเนินการอภิปราย
เกี่ยวกับเศรษฐกิจการเมือง และการติดต่อระหว่างประเทศ
ในโอกาสเดียวกัน ก็เตรียมแผนการรวมพลังของนักศึกษา
ทั่วประเทศทุกระดับ

พรรคการเมืองที่เป็นฝ่ายค้านสนับสนุนนักศึกษาอยู่
เบื้องหลัง โดยเฉพาะพรรคคอมมิวนิสต์มาเลเซีย รัฐบาล
ได้พบหลักฐานหลายอย่างในวันที่ 17 ตุลาคม เช่นคอม-
มิวนิสต์ได้ยกธงของพรรคหลายแห่ง และในเมืองหลวง
ด้วย ธงที่ยกให้ประชาชนเห็นนั้นแสดงให้รัฐบาลทราบว่า
พรรคคอมมิวนิสต์ได้ปรับปรุงใหม่ โดยมีแนวร่วมในการ
สร้างกำลัง พร้อมกันนั้นได้พบใบปลิวโฆษณาชวนเชื่อ
แจกจ่ายให้แก่ประชาชนเกือบทุกรัฐในมาเลเซีย ในใบ
ปลิวนี้แสดงว่า คอมมิวนิสต์กำลังเพิ่มขึ้นเป็นทวีคูณ

และอ้างว่า มีตัวแทนของพรรคค้ำเนินงานอยู่ใน 7 รัฐของประเทศและสิงคโปร์ด้วย ในต้นเดือนพฤศจิกายน รัฐบาลได้พบแถลงการณ์เขียนเป็นภาษาจีน เตือนชาวจีนในมาเลเซียว่า "จะเกิดปะทะอย่างร้ายแรงระหว่างชาวจีนกับชาวมาเลย์อีกครั้งหนึ่ง" รัฐบาลได้สืบแล้วพบในโรงเรียนจีนหลายแห่ง ในภาคเหนือของมาเลเซียเกี่ยวกับการโฆษณาชวนเชื่อ และการเตรียมรับเหตุการณที่จะเกิดขึ้น

กลุ่มคอมมิวนิสต์ที่มีอิทธิพลมากที่สุดคือ กลุ่มมาร์กซิส-เลนิน ซึ่งมีกองกำลังอาวุธเรียกว่า ขบวนการปลดแอกของประชาชน (People's Liberation Army) รัฐมนตรีมหาดไทย ตบถาชาลี ซาฟือ เตือนประชาชนว่า "คอมมิวนิสต์กำลังวางแผนจะก่อวินาศกรรมการปฏิวัติขึ้น โดยใช้แนวร่วมเพื่อต่อต้านรัฐบาล" แต่ตนราชักเคยพูดอยู่เสมอ (ภายหลังจากการพบผู้นำจีนแดง) ว่า "คอมมิวนิสต์แตกแยกออกไปแล้วและมีกำลังอ่อนแอลงทุกที" และหลังจากรัฐมนตรีมหาดไทยแถลงการณ์ในรูปดังกล่าว "ตรงกันข้าม" กับคำพูดของตนราชักในเดือนตุลาคมนี้แล้ว นักศึกษาและประชาชนจึงเข้าใจสถานการณ์ทางการเมือง อยู่ในสภาพไม่มั่นคง และรัฐบาลไม่มีประสิทธิภาพ ในการแก้ปัญหาที่มีอยู่ในประเทศ

การประท้วง

วันที่ 6 ธันวาคม 2517 นักศึกษาในมหาวิทยาลัย มาลายา และมหาวิทยาลัยแห่งชาติ (Universitas Kebangsaan) ได้ร่วมชุมนุมกัน เพื่อประท้วงรัฐบาล นับเป็นจำนวนพัน ๆ คน นักศึกษาได้เสนอให้

รัฐบาลแก้ปัญหาการค้ายาง และกำหนดราคาสินค้าให้เหมาะสมกับความต้องการของประเทศ รัฐบาลได้ออกคำสั่งให้ตำรวจไปรักษาความปลอดภัยในบริเวณมหาวิทยาลัยทั้งสอง และเมื่อเห็นว่าสถานการณ์ตั้งเครียดมากขึ้น รัฐบาลได้สั่งให้กำลังตำรวจทั่วประเทศ เตรียมพร้อมทุกโอกาส นักศึกษาเหล่านี้ได้ยึดบริเวณมหาวิทยาลัย และทำการอภิปราย เล่นละครและร้องเพลง โจมตีรัฐบาลอย่างรุนแรง และยืนยันว่า จะทำการประท้วงต่อไปจนกว่ารัฐบาลจะตอบคำเรียกร้องของตน

รัฐมนตรีว่าการพาณิชย์ ได้เดินทางเข้าไปเจรจาแก่นักศึกษาได้จับรัฐมนตรีไว้ โดยอ้างว่า "ต้องการพบกับตนราชักเอง" เมื่อรัฐบาลเห็นว่า "จะเป็นปัญหาใหญ่ขึ้นอีก" ก็เลยสั่งให้กำลังตำรวจเข้าไปโดยถือแต่ไม้กระบอง ในวันที่ 9 ธันวาคม ซึ่งเป็นวันที่ 4 ของการประท้วง ในขณะที่เดียวกันนายกรัฐมนตรีตนราชัก ขอร้องให้นักศึกษายกเลิกโดยเร็ว ผ่านวิทยุและโทรทัศน์ แต่ตำรวจเข้าไปนั้นเกิดปะทะกันอย่างดุเดือด ฝ่ายนักศึกษาก็เกิดการแตกแยก และกระจายออกไปในที่สุด ฝ่ายตำรวจสามารถควบคุมบริเวณมหาวิทยาลัยได้ และนักศึกษาลายคนถูกจับไปคุมขัง

นักศึกษาในอัสโพร รัฐเปรัก มหาวิทยาลัยบิงัง และวิทยาลัยตังกูบารู แห่งกัวลาลัมเปอร์ ต่างก็ร่วมพลังเพื่อช่วยเหลือ แต่ไม่สามารถรวมพลังขึ้นได้และยอมรับที่จะปฏิบัติตามเจ้าหน้าที่รัฐบาลด้วย ส่วนนักศึกษาในสิงคโปร์ พยายามรวมกำลังเช่นกัน แต่รัฐบาลสิงคโปร์จับได้ และขับไล่นักศึกษาระดับผู้นำของมาเลเซีย 5 คน ออกนอกประเทศเสียก่อน

ความล้มเหลวของนักศึกษา馬來เซียครั้งนี้ แสดงถึงความสามารถของรัฐบาลในการแก้ปัญหาที่วุ่นวายและไม่สงบภายในประเทศ ผู้ปกครองและประชาชนใน馬來เซียต่างก็แสดงความยินดีและชมชอบรัฐบาล แต่ในขณะที่เดียวกันเกิดการวิพากษ์วิจารณ์ขึ้นทั่วประเทศว่า “ความผิดพลาดของบรรดานักศึกษาครวาน อาจจะมีแผนใหม่ และอาจจะเกิดการต่อต้านรัฐบาลอีกในอนาคต” รัฐบาลก็ได้เตรียมทำสมุดปกสีน้ำเงิน (Blue Paper) เพื่ออธิบายเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น และจะแจกให้ประชาชน และปกครองทราบข้อเท็จจริงในเรื่องนี้

สาเหตุที่ให้เกิดความวุ่นวาย

ในสมัย ทวนกูอับดุลราห์มาน เป็นนายกรัฐมนตรี มหาวิทยาลัยมาลาया จะมีจำนวนนักศึกษาจีนมากกว่าเชื้อชาติ馬來 แต่ปัจจุบัน มีจำนวนนักศึกษาเกือบเท่า ๆ กันแล้ว นอกจากสองเชื้อชาตินี้แล้ว ยังมีเชื้อชาติอินเดียและปากีสถาน เราจะได้พบว่า นักศึกษาอินเดียและปากีสถาน จะแยกออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มหนึ่งเป็นอินเดียมุสลิม และอีกกลุ่มหนึ่งเป็นอินเดียฮินดู ซึ่งเป็นกลุ่มที่เป็นกลางระหว่าง馬來กับจีน แต่กลุ่มอินเดียมุสลิมมีแนวโน้ม ไปสนับสนุนนักศึกษา馬來มากกว่าจีน

นักศึกษาจีน มีพลังความสามัคคีอย่างหนักแน่น แต่ก็ยังแยกออกไปอีกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มนิยมไต้หวัน ซึ่งเป็นกลุ่มเสรีนิยม และกลุ่มสังคมนิยม ซึ่งเป็นกลุ่มที่สนับสนุนจีนแดง

ส่วนนักศึกษา馬來พอที่จะมองเห็นกลุ่มใหญ่ ๆ

2 กลุ่ม กลุ่มหนึ่งเป็นกลุ่มที่เคร่งศาสนา และนิยมเชื้อชาติ馬來 และอีกกลุ่มหนึ่งเป็นกลุ่มที่รักความก้าวหน้าแบบใหม่ ไม่คำนึงถึงเชื้อชาติและศาสนา มีความเชื่อว่า “馬來เซียเป็นของ馬來เซียทั้งหมด” กลุ่มนี้จะมีอยู่ในมหาวิทยาลัยมาลาया และมหาวิทยาลัยบีนังเป็นส่วนใหญ่ ส่วนกลุ่มศาสนานิยมและเชื้อชาตินิยมนั้น ส่วนใหญ่อยู่ในมหาวิทยาลัยแห่งชาติ วิทยาลัยทางศาสนาในรัฐต่าง ๆ และมีมากที่สุดที่รัฐกลันตันและตรังกานู

การรวมพลังของนักศึกษา馬來เซีย เกิดจากแรงกระตุ้นของนักศึกษาอินโดเนเซียและสิงคโปร์ ประมาณ 6 ปีที่แล้ว โดยมีการเสนอให้จัดตั้ง “สมาคมนักศึกษาเอเซีย” หลังจากได้รับคำเสนอนั้นแล้ว นักศึกษาในมหาวิทยาลัยมาลาयाและมหาวิทยาลัยแห่งชาติ ก็ได้จัดตั้งสมาคมนักศึกษา馬來เซียขึ้น ประกอบไปด้วยเชื้อชาติ馬來 จีน และอินเดีย การดำเนินงานของสมาคมได้ขยายกิจกรรมไปทั่วประเทศ โดยมีวารสารและมีองค์การแนวร่วมต่าง ๆ

ในปี ค.ศ. 1969 เกิดปัญหาวุ่นวายในประเทศครั้งใหญ่ที่สุด คือ การทะเลาะวิวาทกันระหว่างชนเชื้อชาติ馬來กับจีน สิ่งที่เกิดขึ้นนี้เป็นเรื่องของประชาชน และนักการเมืองก็จริงอยู่ แต่ผลกระทบกระเทือนถึงความสามัคคีของนักศึกษาด้วย เป็นต้นเหตุให้เกิด สมาคมนักศึกษาจีน - นักศึกษา馬來 - นักศึกษาอินเดีย และนักศึกษา馬來อิสลาม ซึ่งแบ่งเป็นพรรคเป็นพวก ถึงแม้ว่าแต่ละสโมสรหรือสมาคม ยอมรับ “สมาชิกหรือควบคุม” “สมาคมนักศึกษาแห่งชาติ馬來เซีย” ก็ตาม แต่พลังความสามัคคีจึงลดน้อยลง

การรวมพลังเพื่อประท้วงรัฐบาลคราวนี้ เกิดจาก
ความกึกของกุ่มนักศึกษาจีนกลุ่มสังคมนิยม และนักศึกษ
ชาวมลายูกลุ่มรักความก้าวหน้าแบบใหม่ มิได้รับความ
สนับสนุนจากกลุ่มมาเลย์อิสลามแต่อย่างใด กลุ่มมาเลย์
อิสลามเป็นกลุ่มที่มีอิทธิพลที่สุดในประเทศ โดยเฉพาะใน
ชนบทและรัฐต่าง ๆ (กลุ่มต่อต้านนายกรัฐมนตรีถนอม)
เขามองเห็นว่า การประท้วงคราวนี้จะเป็นเครื่องมือของ
พรรคคอมมิวนิสต์โดยตรง เขาพิสูจนว่า “การประชุม
วางแผนการประท้วงนั้น นายกสมาคมนักศึกษามา
เลย์อิสลามไม่อยู่” ดังนั้น นักศึกษากลุ่มนี้จึงไม่ยอม
ให้ความร่วมมืออย่างเต็มที่

เมื่อนายกรัฐมนตรี ๓ ๓ ๓ ๓ ๓ และรัฐมนตรีมหาด
ไทยทนกาชาดี ชาวพื้ ๓ ๓ ๓ ๓ ๓ “การประท้วงคราว
นี้ เนื่องจากคอมมิวนิสต์อยู่เบื้องหลัง และต้องการ
ให้ชาวมลายู จีน และอินเดียน เกิดการแตกแยก”
นักศึกษาที่เป็นกลุ่มเสรีนิยม (ไต้หวัน) ก็เลิกแผนการช่วย
เหลือเช่นเดียวกับกลุ่มอิสลาม ในที่สุด “พลังรวมของ
นักศึกษาค่อย ๆ ลดน้อยลง” และประสบความล้มเหลว

ผู้เขียนพอที่จะสรุปได้ว่า “การขังคั้งเค้นใน
เชื้อชาติและศาสนา และการแยกสีและผิว ฐานะ
และยศ ไม่มีโอกาสจะสร้างความสามัคคีของมนุษย์
ได้ เพราะอยู่ดิธรรมยังอยู่ในสังคม” □

(ต่อจากหน้า 15)

โครงการใหม่ของมหาวิทยาลัย ฯ

ประจำการนี้ มีความประสงค์ที่จะเพิ่มความรู้ใน
ในสาขาวิชาเฉพาะ ตามความต้องการของหน่วย

ราชการนั้น ๆ

3. หลักสูตรโครงการวิทยาลัยชุมชน เหตุที่
จัดหลักสูตรนี้ขึ้น ก็เพราะว่า ผู้สำเร็จ ม.ศ. 5
ใน 3 จังหวัดภาคใต้ คือ ยะลา นราธิวาส และ
ปัตตานี มีมากกว่า 500 คน ในจำนวนนี้ประมาณ
100 คน-เศษ ที่สอบได้เข้าไปเรียนต่อในระดับ
มหาวิทยาลัย ส่วนที่เหลือไม่สามารถเข้าเรียนต่อ
ในระดับมหาวิทยาลัยได้ และมีบางคนเดินทางเข้า
ไปศึกษาในวิทยาลัยเอกชน และสถาบันอื่น ๆ ซึ่ง
มีผลเสียมากกว่าผลได้ ดังนั้นทางมหาวิทยาลัยจึง
จัดหลักสูตรโครงการวิทยาลัยชุมชนขึ้น เพื่อได้
รับบุคคล ที่ไม่สามารถเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยได้
ได้ศึกษาต่อจาก ม.ศ. 5 อีก 2 ปี เมื่อเรียนจบ
หลักสูตร 2 ปี แล้ว ก็จะได้รับประกาศนียบัตร
รับรองคุณวุฒิ

หลักสูตรทั้ง 3 ดังกล่าวแล้ว ในขั้นต้น
จะเปิดได้เพียงหลักสูตรที่ 1 และที่ 2 ก่อน ส่วน
หลักสูตรโครงการที่ 3 จะเปิดในอันคืบต่อไป □